

HRVATSKI VOJNIK

broj 15. godina II. 3. srpnja 1992. Zagreb cijena 200 HRD

VJEŽBOVNIK HRVATSKE VOJSKE

NOVINARI U RATU

HECKLER UND KOCH MP5 K

TOPNICI - GOSPODARI BOJIŠNICE

TENKOVI ZA 21. STOLJEĆE

NOVI ZAKON O ORUŽJU *

Pooštrene kaznene sankcije prema prekršiteljima zakonskih odredbi o posjedovanju vatrenog oružja

Kako maksimalno smanjiti broj zloupotreba oružja kao i tragičnih nesreća prouzrokovanih njegovom neopreznom primjerom? Suočena s tim sve važnijim pitanjem hrvatska Vlada je nedavno predložila a Sabor usvojio novi Zakon o oružju u kojem se točno propisuje način izdavanja odobrenja za nošenje i nabavu oružja te njegovog čuvanja, uporabe proizvodnje, prepravljanja i oduzimanja.

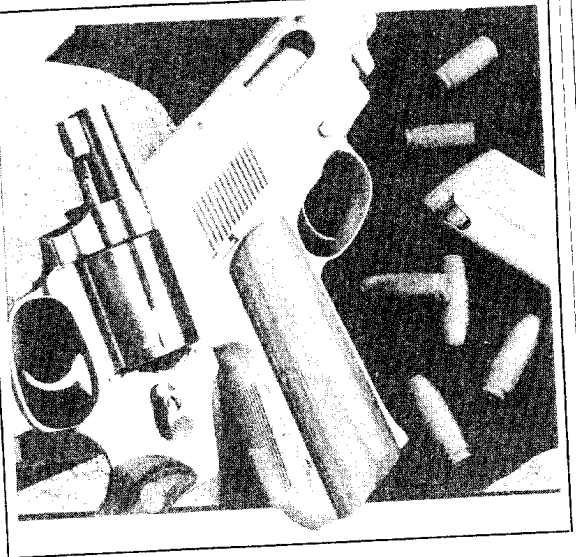
Osoba koja bez odobrenja nabavi, drži ili nosi oružje može biti kažnjena sa 20.000 do 50.000 dinara, a u nekim slučajevima može dobiti i mjesec dana zatvora. Prema drugoj odredbi, osoba koja neovlašteno nabavi, proda, izradi, drži, razmijeni ili nosi oružje, bit će kažnjena sa 30.000 do 100.000 dinara ili završiti 60 dana u zatvoru.

Prema novom zakonu kažnjeni mogu biti i skupljači starog oružja, i to u slučaju ako drže više od tri primjeka raritetnog oružja ili ih skupljaju bez odobrenja. Oružje se, prema zakonu, ne smije upotrebljavati na javnim mjestima, a kazna prijeti i onima koji oružje za samoobranu pokazuju na javnim mjestima. Trgovci oružjem, za svoj posao moraju imati dozvolu kao i poduzeća koja ga proizvode a trgovcima je zabranjena prodaja oružja osobama koje ga po zakonu ne smiju posjedovati.

Za razliku od staroga novi zakon regulira i otvaranje sve popularnijih privatnih streljana, za što svi zainteresirani moraju imati odobrenje MUP-a. Na civilnim streljanama smiju pucati samo građani koji za svoje oružje imaju oružni list, a mogu upotrijebiti i tuđe registrirano oružje ali samo ako je prisutan i njegov vlasnik.

Po odredbama novog zakona građani će jednostavnije no dosad moći steći pravo na držanje oružja (i dalje je potrebno uvjerenje ovlaštene zdravstvene ustanove), ali će se zabraniti nabava i držanje posebno opasnog oružja. Tako je, primjerice, izričito zabranjeno da civili nabavljaju, nose ili drže vojno i policijsko oružje, bombe, mine ili bilo koju vrstu granata uključujući i tzv. («kinder jaja»), koja se danas mogu naći u mnogim stanovima.

Osnovni kriterij za nabavu, držanje i prepravljanje oružja kao i za otvaranje privatne streljane trebao bi biti pouzdanost podnositelja zahtjeva i jamstvo da oružje neće biti zloupotrijebljeno. Zakon dozvoljava i nabavljanje plinskog obrambenog oružja, ali uz odobrenje Policijske uprave. Dakako, podnositelj mora ispuniti i određene uvje-

te — da nije osuđen za kazneno djelo protiv Hrvatske, života i tuđe imovine, da nije prekršajno kažnjavan, da je punoljetan...

Za nabavu streljiva za kratko vatreno oružje treba imati odobrenje, dok se ostalo streljivo može nabavljati na osnovi oružnog lista, legalno. Vlasnik oružja istodobno može imati 50 komada streljiva ako mu oružje služi za samoobranu, 100 za lovačku i 300 za sportsko oružje. Oružni list se ograničava na pet godina a dozvola za nošenje oružja traje dvije godine (osobe koje obavljaju poslove neposredne fizičke zaštite). Jednom dano oružje može se oduzeti ako se promijene uvjeti ispunjeni prilikom davanja odobrenja, nakon čega se čuva u Policijskoj upravi. Pod jednakim uvjetima kao i hrvatski državljani oružje mogu nabavljati i stranci kojima je odobren boravak u Hrvatskoj.

Po novom zakonu oružje se mora prijaviti najkasnije šest mjeseci nakon njegovog usvajanja, a stare se isprave moraju zamijeniti u roku od godinu dana. U MUP-u očekuju povećanje broja osoba s oružnim listom, zbog pojednostavljene procedure njegovog dobivanja kao i zbog činjenice da su tijekom rata oružje nerijetko nabavili i oni, koji o tome nikada ranije nisu ni razmišljali. Posljednji službeni podatak o broju vlasnika oružja od kraja prošle godine govori da je tada 322.791 komad oružja bio u posjedu građana.

Najviše je bilo lovačkog — 155.550 komada te 148.545 pištolja i revolvera. Ostatak od 2226 komada je otpadao na zračno, sportsko i vojničko oružje, a i tu je bilo najviše pištolja i revolvera.

Takav zakon, a naročito prilično pooštrene kaznene odredbe, trebao bi pridonijeti da se nakon završetka rata na fronti ne nastave novi, «ulični» i da se oružje, osim u određenim slučajevima zadrži na bojištu ili vojarnama, što je već, svojim propisima, odredila i Hrvatska vojska. To je i jedini način da se konačno smanji broj obiteljskih tragedija, koje uglavnom nastaju zbog neopreznog rukovanja oružjem a najčešće stradavaju djeca.

Ž. B.

VJEŽBOVNIK * ORUŽANIH SNAGA

Vježbovnik oružanih snaga Republike Hrvatske je, kako o njemu navode autori, temeljni propisnik kojim su utvrđeni načini i postupci desetina, vodova, satnija i bojni na kopnu, koje izvode sve jedinice vidova, rodova i službi.

Tvorci Vježbovnika slijedili su događanja i iskustva u razvoju oružanih snaga Republike Hrvatske. Do prosinca 1991., kada je započela izradba Vježbovnika, sve vježbovne radnje i postupci privremeno su rješavani kroz propise, spise i zapovijedi. Predsjednik Republike u svojstvu vrhovnog zapovjednika oružanih snaga potpisao je 8. svibnja konačnu verziju Vježbovnika, a njegovom objavom u »Narodnim novinama« prestale su vrijediti sve privremene zapovijedi i drugi spisi koji su regulirali vježbovne radnje u oružanim snagama Republike Hrvatske.

U predgovoru, koji su autori uputili korisnicima Vježbovnika, kaže se da u cjelini ovaj Vježbovnik primjenjuje tradiciju hrvatskih

oružanih snaga, te neke odredbe Vježbovnika Domobranstva iz prve polovine ovog stoljeća, neka prenesena i primijenjena strojeva pravila bivše JNA, te vježbovnika zapadnih vojski i konačno normi primjenjivanih pri osnivanju Zbora narodne garde od prošle godine.

Vježbovnik je pisan hrvatskim jezikom, a vojno nazivlje je prihvaćeno od Radne skupine za jezik, čiji je rad odobrio predsjednik Republike dr. Franjo Tuđman.

Treba reći da će Vježbovnik biti provjeravan u praksi tijekom sljedeće godine dana. Uočeni nedostaci bit će nakon provjere u svakodnevnom radu zamijenjeni boljim rješenjima pa će Vježbovnik dobiti svoj konačan oblik.

Davanjem Vježbovnika na uporabu osigurava se jedinstveno postupanje svih postrojbi u oružanim snagama Republike Hrvatske.

U prvoj glavi kroz opće odredbe Vježbovnik propisuje i definira vježbovne postupke pojedinaca i poretke jedinica. U glavi II. opisuju se i ilustriraju fotografijama vje-

žbovni postupci stavova bez oružja, sa oružjem, kretanje i okreti. Glava III. određuje pozdravljanje, prilaženje časniku i dočasniku. U četvrtoj glavi propisuju se vježbovni postupci desetine i posada oklopnih borbenih vozila, u glavi V. strojevi postupci voda, u glavi VI. porci i postupci satnije-bitnice, a u sedmoj glavi porci i postupci bojne. U posljednjoj, osmoj glavi, pod ostalim odredbama propisuje se doček i ispraćaj, donošenje i vraćanje zastava na svečanostima, počasni pucnji, te stavovi i postupci sa sabljom. U prilogu Vježbovnika je i tablica znakovlja koja određuje način zapovijedanja znakovljem u jedinicama.

U prilogu ovoga i slijedeća dva broja Hrvatskog vojnika objavljujemo poster s legendom svih vježbovnih radnji i postupaka iz Vježbovnika.

IVANA KELEMEN

NA IZBORE * BEZ ODORE

Raspisivanjem izbora za zastupnike u Saboru Republike Hrvatske i za predsjednika Republike, koji će biti održani 2. kolovoza ove godine, započela je i predizborna aktivnost, a u sklopu nje i kampanja svih političkih stranaka u Hrvatskoj. Nije stoga suvišno podsjetiti na neke posebnosti koje se odnose na pripadnike oružanih snaga Republike Hrvatske.

Pripadnici oružanih snaga i građanske osobe na službi u oružanim snagama Republike Hrvatske imaju prava kao i svi građani Hrvatske pa prema tome i biti članovima legalnih političkih stranaka. To znači da mogu biti nazočni i sudjelovati na skupovima političkih stranaka. Međutim, Službovnikom oružanih snaga zabranjena je svaka politička djelatnost, osnivanje stranaka, održavanje političkih skupova i manifestacija u oružanim snagama. Zabranjeno je, također, vojnim osobama i osobama na službi u oružanim snagama sudjelovanje u odori na skupovima, znači i ovim predizbornim, te na ophodima i demonstracijama.

DEMOBILIZACIJA DIJELA PRICUVE

Predsjednik Republike i vrhovni zapovjednik Hrvatske vojske dr. Franjo Tuđman izdao je 18. lipnja Naredbu o demobilizaciji dijela pričuvnog sastava Hrvatske vojske. U Naredbi je navedeno da se ima demobilizirati 50 posto pričuvnog sastava prema određenom prvenstvu. Tako će najprije biti demobilizirane osobe zaposlene u poduzećima i u drugim ustanovama od posebne važnosti za obranu države, koje su neophodne za njihovo djelovanje, osobe zaposlene u poduzećima i drugim ustanovama od posebne važnosti za obranu općina, zatim učenici i studenti radi nastavka školovanja, osobe zaposlene u poljodjelstvu kojima su osigurani uvjeti za rad, osobe koje su zaposlene u drugim državama, te samostalni privrednici i osobe neophodne za rad privatnih poduzeća.

Demobilizacija će se provesti do 31. srpnja prema posebnom provedbenom planu ministra obrane.

MIRJANA KURETIĆ

HRVATSKI VOJNIK

NAJJAČE ORUŽJE - ISTINA *

Novinari su u domovinskom ratu pokazali svu važnost i poštivnost svog zvanja

Kada je Republici Hrvatskoj nametnut rat, malo je ljudi u svijetu znalo o čemu se u stvari radi. Beogradska tvornica laži radila je punom parom, te su neke zemlje Europe i Amerika dugo smatrale da se radi o etničkim sukobima. Tek sada im je jasno da se radi o napadačkoj, osvajačkoj, rušiteljskoj i mržnjom zadodjenoj politici Srbije. Hrvatska politika i Hrvatska vojska su nesumnjivo odnijele pobjedu, a tome su veliki doprinos dali i novinari. Dokaz tome je i intervju istaknutog francuskog slavista Paul Garde u kojemu kaže kako se mladi naraštaj Francuza, neopterećen predrasudama, opredijelio za Hrvatsku — jer se uvidjelo da je ona napadnuta, a mladi se, po Garde-u, opredjeljuju zbog načela, a ne zbog simpatije ili savezništva. Isto je tako kazao kako je, čitajući srpski tisak, doživio političku propagandu mržnje i nepravde, dok je po njemu hrvatski tisak mnogo nijansiraniji, ne poziva na mržnju, ton je ozbiljniji, nije strastven kao u srpskim novinama.

Svugdje u svijetu smatra se normalnim da novinari moraju otkrivati istinu, pa i o ratu, i to bez obzira kakvim se opasnostima moraju izložiti. Ali nitko nije znao na što će u ovome ratu naići novinari i koliko će oni sami stradati.

Po podacima o osobama stradalim u ratnim sukobima na strani Republike Hrvatske, pristiglim do 14. VI. 1992. poginula su dvadesetdva novinara. I to po regijama:

Banija — 10, Dubrovnik i južna Dalmacija — 1, Istočna Slavonija — 7, Kordun — 2, Lika — 1, Nepoznata regija — 1.

Ranjeno je sedam novinara. Na Baniji je stradao jedan, u Istočnoj Slavoniji dva, na Kordunu tri, u Zapadnoj Slavoniji jedan.

Svi oni su samo željeli prenijeti istinu o ratu u Hrvatskoj, a ta istina nikako nije odgovarala Srbiji. I zato su morali poginuti.

Tko se ne sjeća Gordana Lederera. Snimatelja kojega je neprijatelj namjerno ubio u okolici Hrvatske Kostajnice. Kasnije su se čak hvalili razbojnicima koji je ubio. Međutim, Goran Lederer nikako nije zaboravljen i ne može biti.

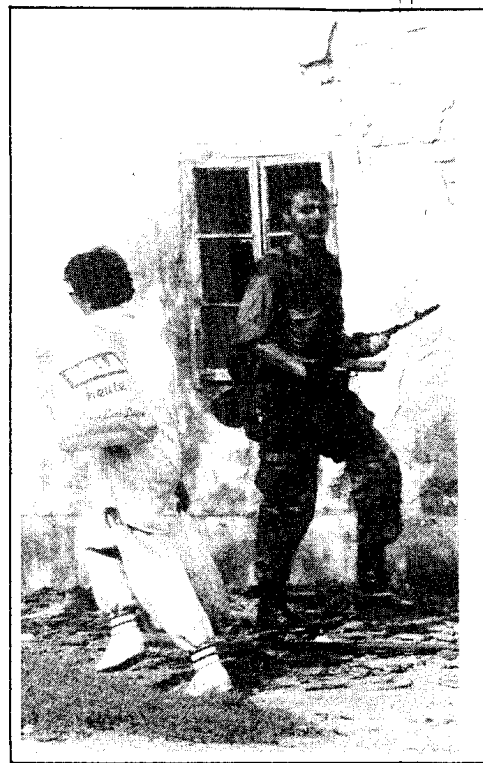
Zagrepanin Mario Filipi proveo je kao novinar dva i pol mjeseca u Osijeku, Novoj Gradiški, Baranji, Iloku, Belišću, Vukovaru i okolici Vinkovaca, gdje je ranjen. Izgubio je ruku i nogu. Sa skupinom ranjenika prebačen je u Austriju gdje je u bolnici proveo četiri i pol mjeseca na liječenju i gdje je opterećen protezama za desnu nogu i lijevu podlakticu. A po povratku kući udomio je devet prognanika iz okolice Dervente.

Ovogodišnja nagrada za televizijska dostignuća «Ivan Sibi» dodijeljena je Siniši Glavaševiću, još uvijek utamničenom, i Silvani Mendošić. Siniša Glavašević je bez imalo sumnje junak rata za slobodu Hrvatske. U razrušenome Vukovaru on je smogao snage da istovremeno izvjesti o svemu što se u tim trenucima događalo u Vukovaru i da ne oda ništa što bi neprijatelju koristilo. Jedan je od onih koji su podigli razinu ratnog izvješćivanja. Za Silvanu Mendošić možemo reći samo ono što je već o njoj napisano — pravi čovjek na opasnim mjestima.

Amerikanci su u Vijetnamu naučili kako treba snimati rat. Trideset kilometara od prvih borbenih linija, ili iz štabova. «Pustinjska oluja» je to ponovno pokazala. Poznati CNN, koji se bavi jedino vijestima iz dana u dan, vrtio je iste snimke «nevidljivih» zrakoplova na pisti i svakodnevno prikazivao brojne konferencije za tisak. Izuzetak su bila izvješća iz Bagdada, ali tamo Amerikanci nisu gađali civilne ciljeve. I novinari su ostajali živi.

Novinari se u ratu u Hrvatskoj nisu držali tih pravila. Izvješćivali su s bojišnica, iz okruženih i napadanih gradova. I naši i strani novinari. Tako da su četnici ubili čak i dva ruska novinara. To što su im Rusi prijatelji njih se nije ticalo. Očito, novinari su vidjeli nešto što nisu smjeli.

Sada, poslije udaraca koje je u Hrvatskoj doživjela, Srbija pokušava agresijom zavladata Bosnom i Hercegovinom. I tamo im smetaju novinari.

16. lipnja nakon što je ranjen u sarajevskoj četvrti Dobrinja, gdje su vodene žestoke borbe, preminuo je slovenski novinar Ivo Štandekar, fotoreporter tjednika «Mladina». Predstavnik srpske televizije je agenciji AFP izjavio kako je Ivo Štandekar bio već mrtav kada je dovezen u bolnicu na Palama.

Američka foto-reporterka Jane Schneider bila je ranjena zajedno sa Štandekarom, ali joj život nije ugrožen.

U zadnje vrijeme crno se piše i novinarima koji izvješćuju iz Srbije. Jer svakim objektivnim izvješćem, suprotstavljaju istinu najcrnijim lažima Slobodana Miloševića i njegovog režima.

A tada je u blizini uvijek Miloševiću vjerni «vojvoda» Vojislav Šešelj i njegovi razbojnici kojima nije ništa neobično prijetiti i pucati na novinare. Sve to dokazuje kako su istina i pravda stvar najjače oružje.

ALAN PRIKRATKI

HRVATSKI VOJNIK

ŽELJE I STVARNOST

O životu modrih kaciga na okupiranim područjima postoje mnoge dvojbe u hrvatskoj javnosti. Naš novinar je na terenu provjeravao što »plavci«, zapravo, rade

čanstvo ih vrlo često dočekuje kao spasioce i čudotvorce koji će prekinuti rat i zaustaviti njihove patnje. Međutim oni to nisu! Oni nisu nikakvi čudotvorni spasioći.

Boraveći na području zapadne Slavonije, koja pripada tzv. Zapadnom sektoru (Sector West) koji dolazi pod kontrolu UNPROFOR-a, pokušali smo ponešto saznati o njihovim zadacima, načinu rada kao i o njima samima. Zapadni je sektor podijeljen u četiri zone odgovornosti, nad kojima nadzor preuzimaju vojnici UN-a četiriju zemalja. Te zemlje su: Argentina, Kanada, Nepal i Jordan. Na prvi pogled je potpuno jasno da oni dolaze iz četiriju potpuno različitih dijelova Svijeta. Diješe ih različita podneoljja, različite kulture, različite vjere, različiti jezici kao i različita povijest. Kanada je visoko razvijena zemlja, zavidnog životnog standarda. Smještena na samom sjeveru sjevernoameričkog kontinenta, po svojoj razvijenosti spada u sam vrh zemalja zapadne civilizacije. Uz to na svom teritoriju u novijoj povijesti nije doživjela ratne sukobe.

Suprotnost joj je Argentina, smještena na samom jugu Južne Amerike. Bogaće prošlosti i civilizacijskih tekovina od svog je osnutka razdirana političkim sukobima, kao i ratovima.

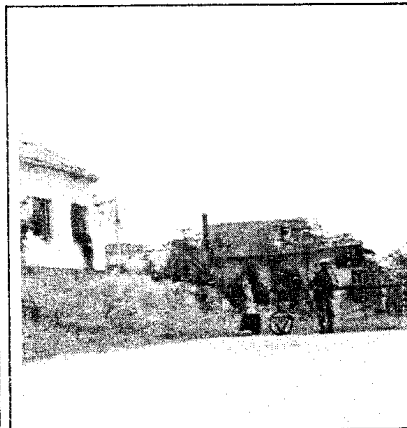
Druge dvije zemlje pripadaju azijskom kontinentu, ali se opet razlikuju jedna od druge u mnogo čemu. Nepal je mala kraljevina smještena na obroncima Himalaja i pored deviznih prihoda od turizma, veliki priliv deviza ostvaruju njeni vojnici. U Svijetu poznate nepalske ratnike možemo naći u vojsci triju zemalja, samog Nepala, Indije i Velike Britanije. Jordan, također kraljevina, smještena je na jednom od najvećih kriznih žarišta Svijeta. Bliskom istoku. Od svršetka drugog svjetskog rata prošla je nekoliko ratova i neprestano je na granici ratnog sukoba.

Njihovim dolaskom i razmještanjem po zonama odgovornosti, što jos u potpunosti nije provedeno, započela je nadajme se, dugo očekivana, faza završetka rata na prostorima Republike Hrvatske.

Nabrojali smo njihove razlike, međutim u ovom trenutku oni moraju djelovati kao jedan organizam i jedna vojska podređena svom glavnom zapovjedniku, a to je Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda. Oni su profesionalci i u skladu s time i obavljaju svoj posao za koji su plaćeni. Tu činjenicu najbolje ilustrira razgovor s argentinskim majorom Williamom Lopezom, glasnogovornikom zapovjednika Sektora zapad. Na naše pitanje kako može funkcionirati suradnja četiriju različitih naroda na jednom prostoru, on vrlo jednostavno odgovara: »Mi smo profesionalci i svi govorimo engleski jezik.« Uz osmijeh na licu želi nam objasniti što to otprilike znači. Prije desetak godina su Argentinci i Nepalci, pripadnici britanske vojske ratovali, jer im je tako zapovjedeno. Sada suraduju, jer im je tako zapovjedeno. Kod pripadnika Hrvatske vojske ponekad, kao i kod lokalnog pučanstva njihovo ponašanje izaziva podsmijeh. Na primjer jedan poslijepodnevi jogging ulicama Daruvara, ili bilo kojeg drugog mjesta, trojice pripadnika UNPROFOR-a u šarenim bermudama i svijetlo plavim kapama ne može ostaviti drukčiji utisak na čovjeka koji je možda u ovom prljavom, nametnutom ratu izgubio obitelj,

Pitanja, koja se posljednjih mjeseci neprestano nameću pučanstvu diljem Hrvatske, su ona koja se odnose na dolazak »plavih kaciga«. Tko su oni, što su, odakle dolaze i ono najvažnije, što nam zapravo donose.

Njihova prošlost koja je od dana osnivanja Organizacije ujedinjenih naroda, na neki način, vrlo proturječna stvara prilično veliku dozu zbuđenosti i nedoumice u prosječnog čovjeka, a osobito prosječnog vojnika Hrvatske vojske koji još uvijek, kao i mjesecima unazad, krvari i gine u obrani svoje domovine. Boravak i samo djelovanje vojnih postrojbi Ujedinjenih naroda na mnogim kriznim žarištima svijeta, od Koreje preko Sinaja i Cipra do posljednjeg njihovog angažiranja u Hrvatskoj i Kampučiji, ostavlja varljiv dojam njihove učinkovitosti. Diljem Svijeta pu-

HRVATSKI VOJNIK

ognjište, ili bio protjeran sa njega. Međutim, oni su došli ovdje sa svojim određenim navikama kojih se drže, jer su navikli tako živjeti i možda im se ovakva stradanja i patnje jednog naroda još uvijek čine nevjerojatnima. Odlazimo na teren s gospodinom Damirom Sargačem, satnikom Hrvatske vojske, inače časnikom za vezu s UNPROFOR-om. U selu Bijela susrećemo pripadnike argentinskog bataljuna koji drže svoj položaj. Njihov zapovjednik, major Daniel Oneto, kao i njegovi vojnici, očekuju nas vrlo susretljivo. Razgovaramo s mladićima od 23 ili 24 godine starosti koji nemaju ratnog iskustva. Samo je major Oneto sudjelovao u ratu za Malvinske ili Folklandske otoke prije desetak godina. Ugodaj je tipično vojnički. Između smjena na straži, vojnici se odmaraju, igraju nogomet ili neka od oznaka UN-a. Za njih su tri stvari »svetinja«. Puška, zastava i kapa UNPROFOR-a. Na kraju susreta zamjenjujemo uloge. Oni nas pitaju o našoj zemlji i povijesti a mi odgovaramo. Iduće naše odredište je tzv. crta raz-

vinara ostavlja dojam jednog jednostavnog, susretljivog čovjeka. A general Zabala to zaista i je. Vojnik od glave do pete, ali pored toga i veliki diplomat. Vojnik i diplomat koji voli igrati tenis. Koji, kada obuče civilno odijelo, pruži ruku novinaru i ima toliko vremena da izmijeni nekoliko riječi.

Organizaciju, zadatke i naoružanje pripadnika UNPROFOR-a objasniti ćemo na primjeru njihovih kontigenata iz Kanade i Argentine. Osnovni dio zadatka se svodi na tri dijela. To je kao prvo nadziranje kontrolnih točaka (check point) na komunikacijama, koje služe za nadziranje i kontrolu izvlačenja naoružanja. Drugi dio su promatračke točke, a treći patrolni pravci. U tu svrhu kanadski kontingent raspolaže sa 109 oklopnih transportera M-113, naoružanih mitraljezima tipa Browning, kalibra 12,7 mm, na koje se prema potrebi mogu postaviti automatski top, kalibra 50 mm i 2 protuoklopni sustav tipa Carl Gustav. Standardno pješačko naoružanje čine puške M 16, kalibra 5,56 mm i to kanadska preinaka, koja se razlikuje od originala po tome što čahuru metka izbacuje okomito, a ne u stranu. Kanadski časnici su naoružani pištoljima tipa Browning, tzv. duga devetka, koji se također od originala razlikuju po okviru koji nije 14+1, već 12+1, zbog pravilnije ravnoteže u ruci.

U argentinskom sastavu se nalaze oklopni transporteri njemačkog podrijetla tipa murder, ali također argentinska inačica. Osnovno pješačko naoružanje su poznate puške tipa FAL, argentinskog podrijetla. Zanimljivo je istaknuti da postrojbe UNPROFOR-a nisu formacijski podređene postrojbama matičnih zemalja, već prilagodene sastavu UN-a. Nepalsko i jordansko naoružanje nije potrebno posebno naglašavati, jer te dvije zemlje nemaju značajnih mogućnosti za proizvodnju ili preinacavanje naoružanja.

SINIŠA HALUŽAN

graničenja koju nadziru pripadnici UNPROFOR-a. Uz kratak dogovor i uz prihvaćanje vlastite odgovornosti, prelazimo tu crtu i odlazimo na privremeno okupirano područje. Bliski susret s tzv. JNA i pregovori o zamjeni zarobljenika u pratnji časnika UNPROFOR-a. Pratimo njihovo ponašanje. Pregovori teku bez »većih« problema, a »plavci«, uz pomoć prevodioca, samo bilježe za njih bitne podatke. Jer u danom trenutku to je njihov posao.

Kontakt s časnicima i vojnicima UNPROFOR-a završavamo, namjerno, s njihovim glavnim zapovjednikom, tj. sa zapovjednikom Zapadnog sektora. To je general Carlos Maria Zabala, general argentinske vojske. Uz pomoć satnika Sargača uspijevamo obaviti kratak, ali izuzetno zanimljiv, razgovor s generalom Zabalom. Prvi susret i razgovor na no-

HRVATSKI VOJNIK